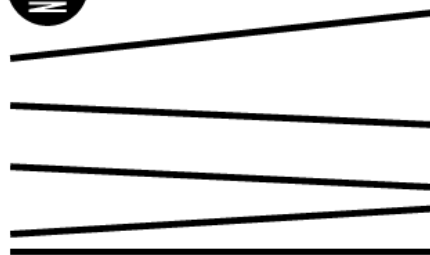

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Grillparzer, Franz.; af Grillparzer ; oversat,
og udgiven som Indbydelse til den offentlige
Examen ved Nykøbing Cathedralskole af
Ludvig Berg.

Titel | Title:

Giestevennen

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jens Hostrup Schultz, 1833

Fysiske størrelse | Physical extent:

35 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

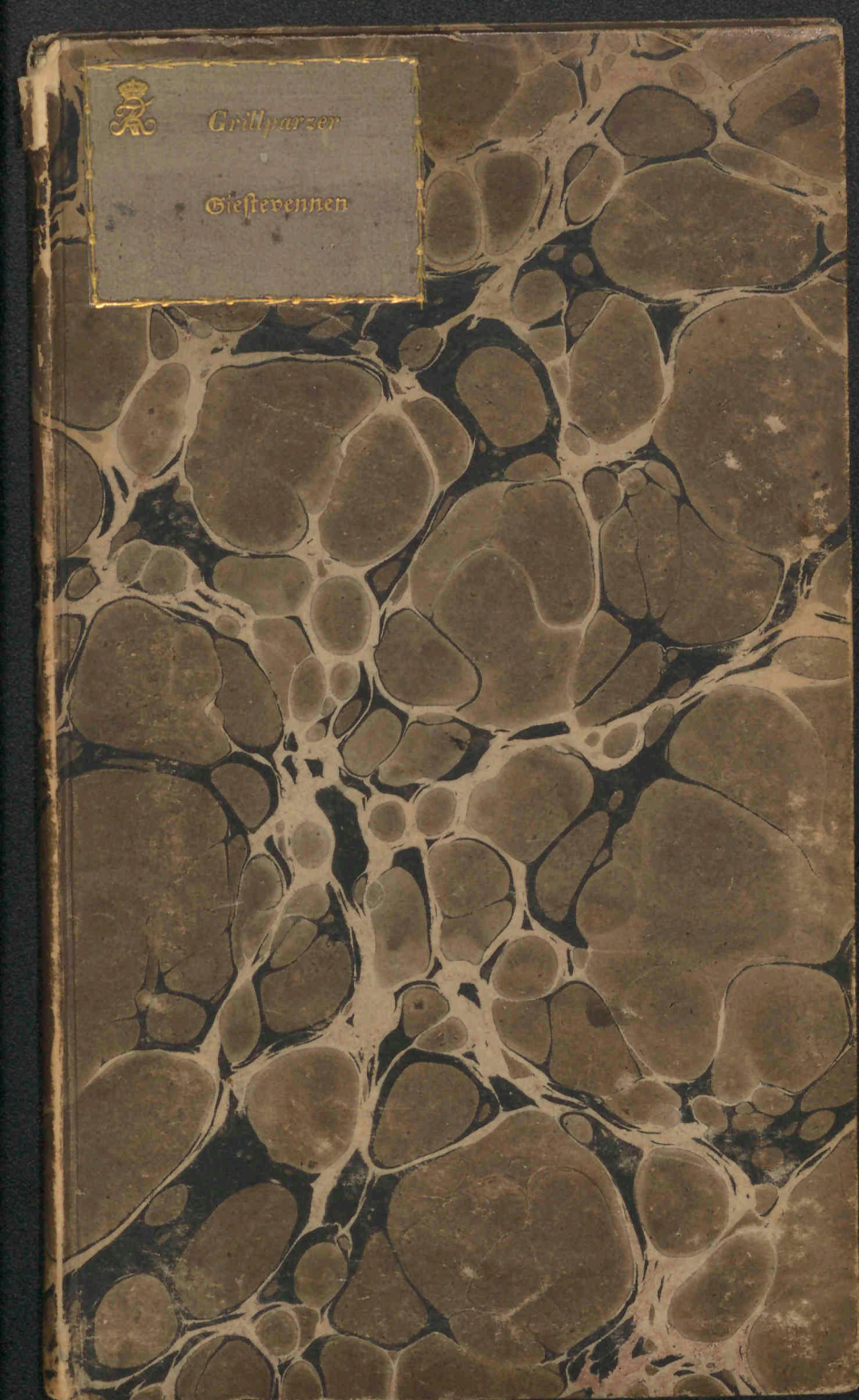
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Grillparzer

Giesstevinnen

56, - 26, - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

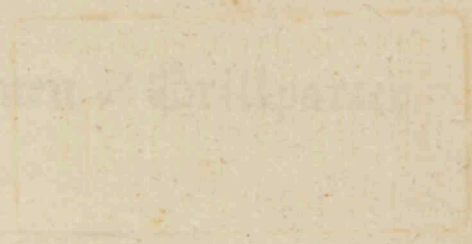

1 1 56 0 8 00132 1

+ Rex

Handwritten Title

Handwritten text block, possibly a subtitle or description.

Handwritten text block, possibly a date or location.

Handwritten text block, possibly a signature or name.

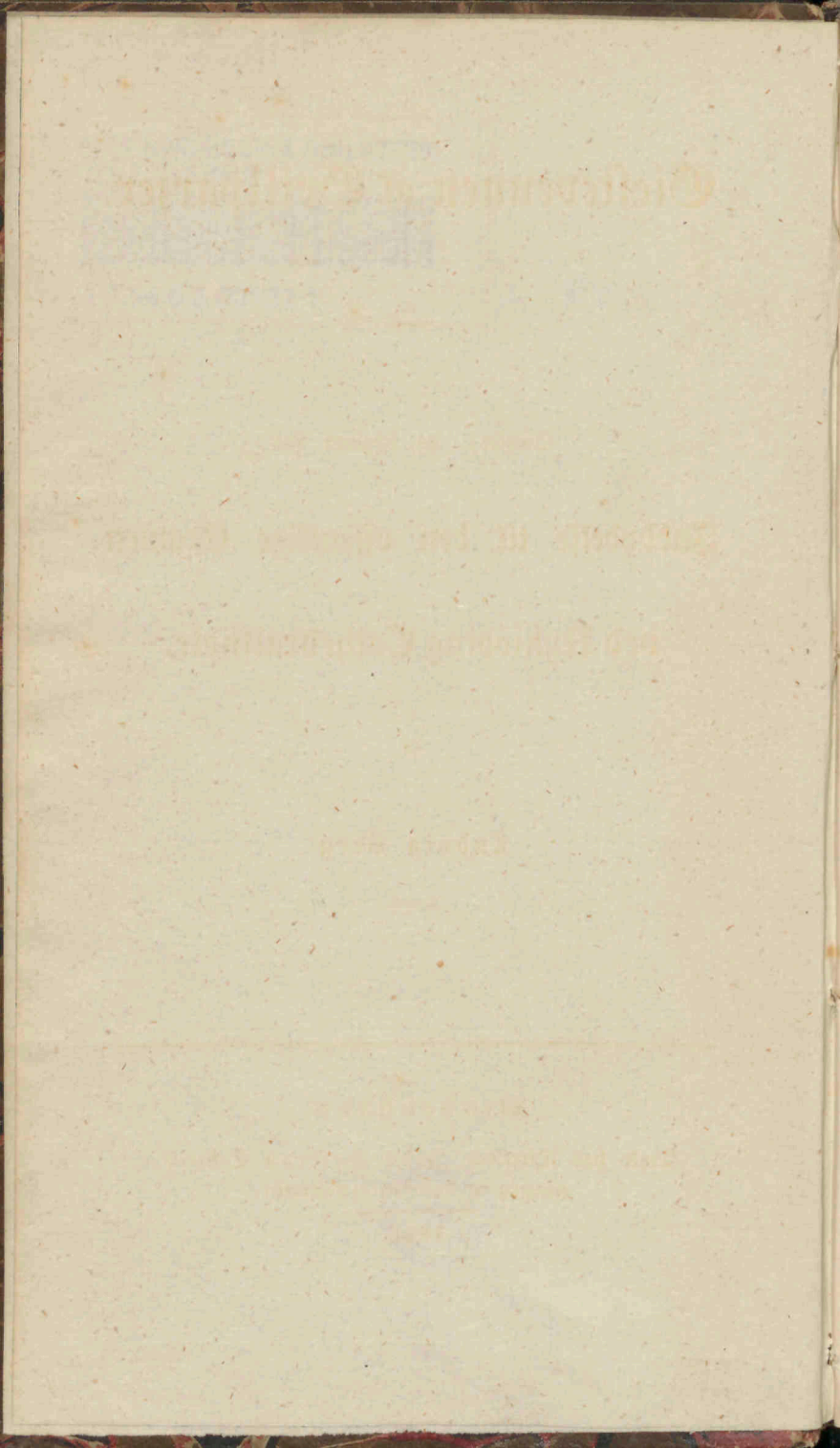
Handwritten text block, possibly a note or comment.

Handwritten text block, possibly a date or location.

Handwritten text block, possibly a note or comment.

Handwritten text block, possibly a date or location.

Handwritten text block, possibly a date or location.

Giestevennen af Grillparzer.

Oversat, og udgiven som

Indbydelse til den offentlige Examen
ved Nykiöbing Cathedralskole,

af

Ludvig Berg

Adjunct.

Kiöbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1833.

Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher
Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher

Verzeichnis der Bücher

Giestevennen.

Første Afdeling af Trilogien "Det gyldne Skind."

Personer.

Aietes, Konge i Kolchis.

Medea, hans Datter.

Gora, Medeas Amme.

Peritta, en af hendes Tomsruer.

Fryxus.

Medeas Tomsruer.

Græker i Fryxus' Folge.

Kolcher.

Kolchis. Vild Egn med Fielde og Træer, i Baggrunden Havet.
Bed Strandbredden et Alter, sammensat af utilhuggede Ste-
ne; paa hvilket staar en colossal Billedstøtte af en nøgen,
staaende Mand, med en Kule i høire Haand og et gyldent
Bædderskind om Skuldrene.

Medea, Gora, Peritta, Sølge af Jomfruer.

Idet at Teppeet gaaer op, staar Medea i Forgrunden med Buen i Haand.
Af hendes Stilling sees, at hun nylig har affkudt Pilen. Ved Trinene til
Alteret ligger en af en Pæl giennemboret Kaa.

Jomfruerne,

som have staaet affides, ile til Alteret.

Det bløder, Dffret!

Medea,

i hendes forrige Stilling.

Traf det?

En af Jomfruerne.

Just i Hiertet.

Medea

giver Buen fra sig.

Det varsler godt; saa lad os ile da!

Gaa en af eder hen og fremsig Bønnen!

Gora

træder til Alteret.

Darimba, stærke Gudinde!

Livs-Giverinde, Livs-Fordærv!

Du som Vinen giver, og Halmets Frugt,

giver Jagtens Hierteglædende Gave

og Dødsfiendens Blod;

Darimba, rene, herlige No,

Datter af Himlen!

Hør mig!

Chor.

Darimba, stærke Gudinde!

Darimba! Darimba!

Gora.

See! en Raa har ieg skudt dig,

Pilen bevinged den stærke Bue,

din er den; lad dig behage dens Blod!

Sign vore Marker og Bildtrige Skove,

Giv, at vi gjøre hvad ret er, og seire i Slaget,

Giv, at vi elske den gode,

og hade den, som os hader!

Giv os Styrke og Rigdom, Darimba,

stærke Gudinde!

Chor.

Darimba! Darimba!

Gora.

See, Offret ved Alteret zitterer og ender;

gid saa dine Fiender maa ende, Darimba,

dine Fiender og vore!

Det er Medea, Aletes Datter,

Kolchis-Herskerens fyrstelige Barn,

som raaber op til dine Boliger.

Hør mig! Hør mig!

og opfyld, hvad ieg bad om!

Chor

under Klang af Cymbeler og Haandpauker.

Darimba! Darimba!

Stærke Gudinde!

Eriho! Jeshu!

Medea.

Dg dermed nok. Bort Offer det er bragt,
fuldendt den opholdende Forretning.
Du Pii! og Bue hid, frem Hundene,
og lad af Jagtlobets glade stoiende Larm
den grønne Skov gientone nær og fiern!
Solen staaer op. Affted! affted!
Dg den som hurtigst vender, og den som lettest springer,
skal være Dagens Dronning.

Du her, Peritta? Sagde ieg dig ikke,
at du mig skulde fly, og gaa? Saa gaa!

Peritta

Knælende.

Medea!

Medea.

Knæl ikke! du skal ei knæle!
Hør' du? Jeg skammer mig i Sielen over dig;
saa feig, saa tam! — Ei smerter mig dit Tab,
mig smerter, at ieg maa foragte dig,
og har holdt af dig før.

Peritta.

O vidste du!

Medea.

Hvad da? — Stial du dig nylig bort fra Jagten,
og gif til Hyrden i Tergenas Dal?
Siig nei! Du falske, utaknemlige!
Dg loved du mig ei, at være min,
og ingen Mands? Svar, loved du det?

Peritta.

Jeg loved det; — men vidste ieg da...

Datter af Himlen!

Hør mig!

Chor.

Darimba, stærke Gudinde!

Darimba! Darimba!

Gora.

See! en Raa har ieg skudt dig,

Pilen bevinged den stærke Bue,

din er den; lad dig behage dens Blod!

Sign vore Marker og Bildtrige Skove,

Giv, at vi gjøre hvad ret er, og seire i Slaget,

Giv, at vi elske den gode,

og hade den, som os hader!

Giv os Styrke og Rigdom, Darimba,

stærke Gudinde!

Chor.

Darimba! Darimba!

Gora.

See, Offret ved Alteret zitterer og ender;

gid saa dine Fiender maa ende, Darimba,

dine Fiender og vore!

Det er Medea, Aietes Datter,

Kolchis-Herskerens fyrstelige Barn,

som raaber op til dine Boliger.

Hør mig! hør mig!

og opfyld, hvad ieg bad om!

Chor

under Klang af Cymbeler og Haandpauker.

Darimba! Darimba!

Stærke Gudinde!

Eriho! Jeshu!

Medea.

Og dermed nok. Bort Offer det er bragt,
fuldendt den opholdende Forretning.
Du Pils og Bue hid, frem Hundene,
og lad af Jagtlobets glade stoiende Larm
den grønne Skov gientone nær og fiern!
Solen staaer op. Afsted! afsted!
Og den som hurtigst vender, og den som lettest springer,
skal være Dagens Dronning.

Du her, Peritta? Sagde ieg dig ikke,
at du mig skulde fly, og gaa? Saa gaa!

Peritta

Englende.

Medea!

Medea.

Knæl ikke! du skal ei knæle!
Hør' du? Jeg skammer mig i Sielen over dig;
saa seig, saa tam! — Ei smerter mig dit Lab,
mig smerter, at ieg maa foragte dig,
og har holdt af dig før.

Peritta.

O vidste du!

Medea.

Hvad da? — Stial du dig nylig bort fra Jagten,
og gik til Hyrden i Tergenas Dal?
Siig nei! Du falske, utaknemlige!
Og loved du mig ei, at være min,
og ingen Mands? Svar, loved du det?

Peritta.

Jeg loved det; — men vidste ieg da...

Medea.

Ei!

Hvad meer behøves der; du loved det!
Jeg er Aietes Kongelige Barn,
og hvad ieg gjør, er ret, fordi ieg gjør det;
og dog, du falske! havde ieg dig lovet,
at hugge mig fra Armen her min Haand,
ieg gjorde det, fordi ieg loved det.

Peritta.

Det rev mig hen, ieg var mig ei bevidst,
og ikke med min Vilie, men —

Medea.

Ei hör!

Hun vilde ei, og dog hun gjorde det!
Du er vanvittig! Hvordan var det muligt,
naar du ei vilde? Hvad ieg gjør, det vil ieg,
og hvad ieg vil — ih nu, det gjør ieg ofte ikke.
Gaa hen du i din Hyrdes skumle Hytte,
kryb sammen der i Røg og smudsig Qualm,
dyrk Raal og Roer paa den usle Plet!
Min Have er den uudmaalte Jord,
mit Huses Hvælving den azurblaa Himmel;
der vil ieg staa, i Biergets frie Lustning
ieg løfte vil mit fri utvungne Bryst,
og skue ned paa dig, og dig foragte.
Hallo! i Skoven! Piger, ud i Skoven!

I det hun vil gaa bort kommer fra den anden Side en Kolcher.

Kolcheren.

Du Kongedatter, hör!

Medea.

Hvad nu? Hvem kalder?

Kolcheren.

Et Skib med fremmede la' ind iust nu.

Medea.

Min Fader sig det! hvad gaaer det mig an?

Kolcheren.

Hvor er han?

Medea.

I hans Borg.

Kolcheren.

Jeg iler.

Medea.

Gjør det!

Budet ind i Borgen.

Medea.

Ah! disse fremmede vor Jagt forstyrre!

Vist ankrer deres Skib i Bugten hist,
som ellers tiener os til Samlingsplads.

Men hvad gjør det? Bring os blot lange Spyd!

Og nærmer sig en dristig, med sit Blod

betale han. Kun Spyd hid! — Sagte! sagte!

Saa Fader det, forbød han det maaskee.

Rom!

Steendyffen hist, hvem naaer af os den først!

Den seirende skal have første Skud.

Stil Jer! — Tilbage! Ingen Forspring! rygg!

Saa. Stiller eder! Naar ieg giver Legnet,

da fort, som Pils fra Buen fort! — Giv Ugt!

Ugt! — Nu!

Nietes er imidlertid traadt ud af Borgen; med ham Budet, som strax
fjerner sig.

Mietes.

Medea!

Medea.

vender sig uden at forandre sin Plads.

Fader!

Mietes.

Du! Hvorhen?

Medea.

Paa Jagt!

Mietes.

Bliv nu!

Medea.

Hvorfor?

Mietes.

Jeg vil. Du skal.

Medea.

Du frygter, at de fremmede?

Mietes.

Beed du altsaa?

træder nærmere, med dæmpet Stemme

Der er ankommen Mænd

fra fjerne Lande;

bringe Guld, bringe Skatte,

herligt Bytte.

Medea.

Til hvem?

Mietes.

Til os, naar vi ville.

Medea.

Til os?

Nietes

De er' fremmede, er' Fiender,
komne at forøde vort Land.

Medea.

Saa gaa hen og dræb dem.

Nietes.

Talrige ere de, og stærk bevæbnet,
rige paa List de fremmede Mænd,
let dræbe de os.

Medea.

Saa lad dem fare!

Nietes.

Nei aldrig.

De skal herud —

Medea.

Gjør hvad du vil;

Lad mig blot gaa paa Jagten.

Nietes.

Bliv!

Medea.

Hvad skal ieg?

Nietes.

Hjelpe! raade!

Medea.

Jeg?

Nietes.

Du er klog, du er stærk,
din Mo'r har dig lært,
af Urter, af Stene
Drikke at brygge,
som Villien binde

og fængsle Kraften;
 du kalder Nander
 og maner Maanen.
 Hielp mig, mit gode Barn!

Medea.

Er ieg dit gode Barn?
 du var mig ellers ei saa huld.
 Naar ieg vil, vil du ei,
 udskielder mig, slaer efter mig;
 men har du mig nu nødig,
 saa loffer du med Smigerord,
 og kalder mig dit fiere Barn.

Mietes.

Forglem, Medea, hvad før er skeet,
 du er dog ei altid, som du skulde.
 Du staa mig bi og hielp mig!

Medea.

Hvortil?

Mietes.

Saa hør mig da, min gode Pige!
 De fremmedes Guld og deres Skatte —
 du smiler?

Medea.

Jeg?

Mietes.

Ja ia, det meget Guld,
 de brogede Stene, og de rige Klæder,
 hvor skulde de min Pige jire!

Medea.

Ja saa!

Nietes.

Nei see mig bare til den Skalk!

Jeg veed, dit Hierte leer til al den Stads.

Medea.

Rom blot til Sagen, Fader!

Nietes.

Jeg —

Vyd Pigerne at gaa!

Medea.

Hvorfor?

Nietes.

Jeg vil det.

Medea.

De skal med mig paa Jagt.

Nietes.

Idag ei Jagt.

Medea.

Ikke?

Nietes.

Nei, siger ieg, og nei! og nei!

Medea.

Først roser du mig, og —

Nietes.

Vær god, mit Barn!

Rom hid! Rom nærmere! Hen til mig! saa!

En Pige med Forstand! dig kan ieg tro.

Jeg — —

Medea.

Nu?

Nietes.

Hvi seer du mig saa stivt i Diet?

Medea.

Jeg hører, Fader. —

Altes.

Oh, ieg kiender dig!

Vil spille Klegere, du uopdragne?

Hvad godt er, og hvad ei, bestemmer ieg.

Du lyder. Bort! Fra mine Dine, Slange!

Medea gaar.

Altes.

Bliv! — Naar du vilde, begribe vilde —

Jeg veed, du kan. Du kan; du vil det ei!

— Saa da, velan! bliv fra din Faders Raad,
og træl, da Træl du være vil!

Man hører i det fjerne Krigerse Muff.

Altes.

Hvad er det? Vee! De forekommer os!

Seer du, Daare?

De, du skaane vilde, de myrde os.

I sluttet Mars herhid de fremmede Mænd!

Vee os! Vaaben! Vaaben!

Budet kommer igien.

Budet.

Anføreren, Herre, for de fremmede —

Altes.

Hvad vil han? Min Krone? Mit Liv?

End har ieg Mod, end har ieg Kraft,

end ruller Blod i mine Arer,

at veksle Død mod Død!

Budet.

Han beder om Samtale.

Aietes.

Beder?

Budet.

Vil tale venligt med dig
om fredeligt Forlig.

Aietes.

Beder? og har i Hænde Magten.
Finder os ubevæbnet, selv i Vaaben,
og beder, den Daare!

Budet.

I din Borg vil han træde,
sidde ved dit Bord,
spise af dit Brød,
og dig betro,
hvad hid har ført ham.

Aietes.

Han komme, han komme!
Holder han Fred blot to Timer,
siden frygter ieg ham ei.
Siig ham, han kan komme,
men uden Skjold, uden Spyd,
kun med Sværdet ved Siden,
han og hans Brødre.

Gaa saa og opbyd mine Mænd
rundtom i hele Landet!

Byd dem at stille sig væbned' og rusted',
med Skjold og Pantser, med Lanze og Sværd,
og skule sig der bagved Skoven,
til ieg vinker, til ieg kalder. — Gaa!

Budet bort.

Jeg skal lee ad dig, du svage Daare!

Men du, Medea, staa mig nu bi!
 En Drik, det veed ieg, bereder du,
 som med blid og loffende Bedøvelse
 fritager Sandserne for deres Tiener:Pligt
 og gjør til Søvnens Slave deres Herre.
 Gaa hen og hent mig af den Drik!

Medea.

Hvortil?

Nietes.

Gaa, siger ieg, og hent mig den!

Rom saa tilbage. Jeg vil tæmme disse stolte.

Medea bort.

Nietes

vender sig om mod Altret i Baggrunden.

Peronto, mine Fædres Gud!

Iad lykkes hvad ieg pønser paa,

og dele vil ieg tro og ærlig,

hvad vi fra vore Fiender vinde.

Krigersk Musil. Bevæbnede Græker trække op, med grønne Grene i Haanden. Sidst gaaer Fryxus, i den venstre Haand ligeledes en grøn Green, i den høire Lanzen, paa dens Spids et gyldent Vædderskind, som Banner. Bevæbnede Kølcher træde ind fra den anden Side. Musiken tier.

Idet Fryxus gaaer forbi Altret i Baggrunden og den derpaa staaende Billedstatte, bliver han staaende, som grebet af Forundring, og siger derpaa:

Kan ieg mit Die tro? — Ham er det, ham!

Vær hilset da, du venlige Gestalt,

som giennem Bølgestorm og Uheldsnaat

har ført mig hid til denne fjerne Kyst,

hvor Sikkerhed, uskyldig stille Ro,

med barnligt Blik imøde smiler mig.

See dette Legn, som du til Redningspant

i mørke, uheldsvangre Time gav,

der, bredende sit Lys, Polstiernen liig,
 har ført mig ind i Lyffens sikkre Havn,
 det planter ieg taknemlig for dit Alter,
 og bøier bønligt fromme Knæ for dig,
 som var for mig i Gierningen en Gud,
 om og den fremmede i Navnet ei.

Han knæler.

Mietes

i Forgrunden.

Hvad er det?

Han bøier Knæ for mine Fædres Gud!
 Husk Offrene, som ieg har bragt dig;
 Hør ham ei, Peronto,
 hør ei den fremmede!

Stryrus

staar op.

Taknemlighedens søde Pligt har ieg
 opfyldt. Før mig nu hen til eders Drot!

Kolcherne vige taase og sky til begge Sider. Stryrus seer Kongen, og
 gaaer hen mod ham.

Stryrus.

J dig ieg hilser Herskeren i Landet?

Mietes.

Ja ieg er Kolchis' Fyrste.

Stryrus.

Vær mig hilset!

See Gudemagt har ført mig til dit Rige,
 saa ær i mig den Gud, som mig beskytter.
 Den Mand, som throner paa det Alter der,
 er han et Billede af en Dødelig?
 Hvad, eller ærer J ham som en Gad?

Nietes.

Det er Peronto, Kolchernes Gud.

Stryrus.

Peronto! Naar er Lyden for den fremmedes Dre,
men for den reddede den klinger skönt.

Tilbeder du hin Gud som din Beskytter,
saa ligger nu en Broder i din Arm,
thi Brødre er' io Sønner af een Fader.

Nietes

undviger Omfavnelsen.

Han din Beskytter?

Stryrus.

Ja, strax skal du høre.

Dog lad mig bringe først Takofferet.

Han gaar hen til Altret, og støder foran samme sit Banner i Jorden.

Medea kommer med et Bæger.

Medea.

Her, Fader, her er Driften!

Nietes

drager Hende heftig til Siden; sagte:

Li, du Taabe!

Seer du ei?

Medea.

Hvad?

Nietes.

Giv Bægret til Slavinden!

Og ti!

Medea.

Hvem er den Mand?

Nietes.

Anføreren. Li!

Fryrus

kommer tilbage fra Alteret.

Nu træder ieg først let ind i din Borg.
 Dog hvem er dette blomstrende hulde Væsen,
 der liig den gyldne Rand om Tordenskyen
 slutter sig til din frigerste Gestalt?
 De røde Læber, de fulde Rinders Lys,
 de synes love Huld og Kierlighed,
 i streng Modsigelse med mørke Blif
 der lynende, en truende Romet liig,
 fremstraaler under Loffens sorte Nat.
 Halv Charis, halv Mænade, staaer hun der,
 opflammet af en Guddoms heilige Blod.
 Hvem er du hulde Pige?

Mietes.

Tal, Medea!

Medea

tørt:

Medea er ieg, denne Konges Barn.

Fryrus.

I Mine, Blif og Tale, Barn og Dronning!
 Et godt Forvarsel skal det være mig
 for Fremtiden, som Gløret end tildækker.
 Smil til mig, søde Glut, ved Dørens Trin!
 Maaskee, hvem veed? om ei din Fader,
 af hvem ieg kun har Giestfrihed forlangt,
 mig engang giver mere, meer, Medea!

Mietes.

Hvad er da din Begiering, fremmede?

Fryrus.

Hør hvad der har ført mig til dette Land,

hvad ieg har tabt, og hvad ieg søger, Herre!
 Paa Høllas' skionne Grund, der er ieg født,
 af Græker, selv en Græker, reen af Blod.
 Der lever ingen, som af bedre Herkomst,
 af ædlere Vel kan rose sig, end ieg,
 thi Høllas' Guder ere mine Fædre;
 mit Høllas' Stammefader styrer Verden.

Medea

vender sig bort.

Jeg gaar, Fader —

Altes.

Bliv og ti!

Stryus.

Saaledes

ieg leder ud fra Guderne min Slægt.
 Men af, min Fader glemte gamle Hæder,
 og Børnenes hellige Ret og Lykke,
 og ægted anden Gang en nedrig Kvinde,
 fuld af Misundelse mod første Kuld,
 som dadede et og alt, fordi hun selv
 var sig bevidst, at hun fortiente Dadel.
 Hun vendte bort fra mig min Faders Hu,
 opirred ham, saa han Drabanter sendte
 at gribe Sønnen, maaskee dræbe ham.
 Da flygted ieg fra mine Fædres Huus
 i fremmed Land at søge Hjemmets Lykke.
 Omvankende kom ieg til Delferstaden,
 og treen, for Trost og Raad og Hielp at søge,
 i Hobos rige vidtberømte Huus.
 Der stod ieg nu i Templets vide Haller
 med Billeder omhængt og Dffergaver,

som glødede i Aftensolens Straaler.
 Af Skuen mat, og mat af Veiens Færd,
 mit Die lukte sig, og Lemmerne
 blev slappe, ieg sank hen, og slumred ind.
 Da sat min Drøm mig hen i samme Tempel,
 hvori ieg sov, dog vaagen og aleene
 og bedende til Gud om Raad. Med eet
 omflammer mig en Lysglands, og en Mand
 i nogen Kraft, med Rolle i sin høire,
 med kruset Skæg og Haar, et Bædderskind
 omkring de stærke Skuldre, stod for mig,
 og smilede mig til med mildest Huld.
 "Tag," sagde han, "tag Hævn og Seir!" og løste
 det rige gyldne Skind fra Skuldrene,
 og gav mig det: da foer ieg rystet op.
 Og see! af Morgenstraalen klart oplyst
 stod skinnende en Blende for mig der,
 i samme, konstig hugget ud af Marmor,
 den samme Mand, som nys ieg havde seet,
 med Haar og Skæg og Skind, som i min Drøm.

Nietes

peger paa Billedstøtten i Baggrunden.

Han der?

Fryrus.

Ham ligned han, som ieg mig selv.
 Saa stod han der i Guddoms Kraft og Fylde,
 liig Herkules, skönt atter dog ei ham;
 paa Billedets Fodstykke var indgravet
 med luende Bogstaver Navnet Kolchis.
 Jeg fulgte Gudens Vink: fra Skuldrene
 ieg løste gyldne Smykke — ieg var ene —

tog hvad han selv mig bød, og ilte bort.
 Min Fa'r's Drabanter stod for Templets Dørre,
 de vege sky tilbage for Gudens Banner;
 Præsterne bød sig, og Folket knælte,
 og svingende det for mig paa min Lange
 kom ieg til Habet giennem tusind Fiender.
 Der gik ieg da ombord, og heisede
 mit Skind som Flag paa Storm-ombruste Mast.
 Hvor Bølgen skyllede, hvor Lørdnen brølte,
 og Hav og Vind og Helved sig forbandt,
 at sænke mig ned i den vaade Grav:
 berørt blev intet Haar, og uden Meen
 kom ieg herhid til denne Redningskyst,
 som før ei nogen Græfers Fod betraadte.
 Saa hør mig nu, hvad ieg indstændig beder:
 tag mig og mine op udi dit Land,
 hvis ei, med Sværdet selv ieg tager Bo,
 i Tillid til den Guddoms Bistand, som
 ved dette Pant mig skænkte Seir og Hævn.
 — Du tier?

Altes.

Ja. Hvad vil du, ieg skal sige?

Fryrus.

Vil du mig skænke Tag og giestfrit Huus?

Altes.

Trød ind, hvis det dig synes; Forraad er der
 af Spise og af Drikke. Tag, og spis!

Fryrus.

Saa raat udøver du Giestfriheds Pligt?

Altes.

Som du dig giver, saadan ta'r ieg dig.

Den, som, til Krig udrustet, Gave fordrer,
maa ikke vente den af Fredens Haand.

Fryrus.

Mit Skjold og Lanzen har ieg lagt fra mig.

Aietes.

Dit Sværd, saa tænker du, er nok mod os.

Dog tag det, som du vil!

sagte til Medea

Forlang hans Sværd!

Fryrus.

End eet: Af Smykker, kostelige Kar,
ieg bringer mangt, som vel ieg ønskte sikket;
du ta'r det i din Borg til Opbevaring?

Aietes.

Gjør som du vil!

til Medea

Forlang hans Sværd, Medea!

Fryrus.

Vel, mine Brødre, hvad vi har bragt hid,
fra Skiebnens gruelige Skibbrud reddet,
bring det nu op i disse Mures Ring,
som Grundsteen for en ny, en bedre Lykke.

Aietes

til Medea.

Den fremmedes Sværd!

Medea.

Hvortil?

Aietes.

Jeg vil det saa!

Medea

til Fryrus.

Giv mig dit Sværd!

Fryrus.

Hvad sa' du, hulde Barn?

Mietes.

For Pigen eders Baabens Syn er fremmed,

hos os gaaer ei den fredelige væbnet.

Dig er det til Besvær.

Fryrus

til Medea.

Du frygter for mig?

Medea vender sig bort.

Bliv ikke vred! Jeg nægter dig det ei.

Han giver hende Sværdet.

Den Himmelske og dig, betroer ieg mig til!

Hvor du er, der er Fred. Her er mit Sværd!

Og nu ind i din Borg, min ædle Vert!

Mietes.

Gaa kun, ieg følger strax.

Fryrus.

Og du, Medea?

Lad mig og dig ved Gæstebordet see!

Kom, Venner, deler Lyften nu, som Faren før.

Bort med sine Kamerader.

Medea sætter sig paa en Staldbænk i Forgrunden, og beskæftiger sig med sin Bue, som hun har taget op af Jorden. Mietes staaer paa den anden Side i Forgrunden, og forfølger med Øinene Fryrus' Tænder, som bære Guld og rige Skar ind i Huset. — Lang Pause.

Mietes.

Medea!

Medea.

Ja'r!

Mietes.

Hvad tænker du?

Medea.

Jeg? Intet.

Mietes.

Om den fremmede, mener ieg.

Medea.

Han snakker og snakker;
det ætler mig!

Mietes

gaaer rask hen mod hende.

Ei sandt? Han snakker og hykler,
og er en Skurk,
en Gudsforagter, en Tempelraner!
Jeg dræber ham!

Medea.

Fader!

Mietes.

Jeg gjør det!

Skal han da løbe med al den Rigdom,
som han har røvet, fra Himlen røvet?
Fortalte han ikke, at han i Templet
Skindet har løst fra Gudens Skulder,
fra Tordnerens, Peronto's,
som Kolchis beskytter.
Jeg vil slagte ham til dig, Peronto!
Hævn skal du have, Hævn!

Medea.

Dræbe vil du ham, den fremmede, Giesten?

Nietes.

Giest?

Har ieg indbudet ham i mit Huus?

Bed Indgangen raft ham Brød og Salt,

og budt ham at sidde paa min Stol?

Jeg har ei budt ham Giesteret,

han tog den selv, det bøde han, den Daare!

Medea.

Fader, Mord — det hævner Peronto!

Nietes.

Peronto byder det.

Har den frække ikke lagt Haand paa ham?

og plyndret hans Billed i Delferstaden?

Fører han ei i sin Brede ham hid,

at ieg straffer ham, at ieg hævner

Guddommens Skiendsfel og min?

Og Skindet hist paa det glindsende Spyd,

Guddommens Klædning, Kolchernes Helligdom,

skal en fremmed, ugud'lig vanhellige det?

Mit er det, mit! Mig sender Guden det,

og Seir og Gævn er knyttet til det,

os skal den vorde til Deel! —

Bær kun op af det kostbare Gods

J fører mig Hosten i Huus!

Tal ei, og kom! at han ei savner os;

uden Fare, fuldstændig skal Hævnen være.

Kom, siger ieg, kom!

Begge ind.

En kolchisk Hovedsmand træder op med Bøvebuede.

Hovedsmanden.

Her bød man møde os. Hvad skulle vi?

En Kolcher træder ud fra Borgen.

Kolcheren.

Heida!

Søvedsmanden.

Her er vi!

Kolcheren.

Sagte!

Søvedsmanden.

Tal! Hvad skal vi?

Kolcheren.

Fordeel ier hist og her, og naar en fremmed —
Dog tys! der kommer en! — Kom hid! og hør!

Alle bort.

Stryus

med ængstlige Skridt udaf Huset.

O Guder! Hvad er det? Jeg ahner grusligt.
Barbarerne de mumle mellem sig,
og see med haanlig Smilen hen til os;
man gaaer, man kommer, vinker, gaaer, og lurar,
og mine Brødre, een efter den anden,
sank søve hen i Søvnens Arm; om Træthed,
hvad heller en affky'lig Sovedrik
indluller dem, det veed ieg ei. O Guder!
Har I mig ført herhid til mit Fordærs?
Kun eet har ieg tilbage: Flugt paa Skibet.
Der samler ieg de end tilbageblevne,
og da til Redning og til Hielp — men tys!

Sværdflirren og hule Stemmer i Borgen.

Man slaaer! — man dræber! Vee mig, vee! — for sildig!
Nu staaer tilbag kun Flugt, før Mordrene komme.

Han vil gaa. Krigere med sædte Spyd træde ham imøde.

Kolcher.

Tilbag!

Stryrus.

Jeg er forraadt! — Ha, her!

Fra alle Sider træde Bevæbnede med sænkede Spyd imod ham.

Bevæbnede.

Tilbag!

Stryrus.

Det er omsonst! — Jeg følger eder, Venner!

ilende hen til Alteret.

Nu da, du høie, som har ført mig hid,

er du en Gud, beskyt mig da du stærke.

Mietes med blottet Sværd ud af Borgen. Medea efter ham. Følge.

Mietes.

Hvor er han?

Medea.

Fader, hør!

Mietes.

Den fremmede

ved Alteret! Hvad søger du?

Stryrus.

Jeg søger

Beskyttelse!

Mietes.

Mod hvem? Kom med i Borgen!

Stryrus.

Her staaer ieg, og omfavner dette Alter,

ieg troer paa Guderne og deres Magt;

o kunde ieg kun ogsaa tro paa dig!

Medea.

O Fader, hør mig!

Fryrus.

Slange! Du med her?

Var du saa skion, og lofte du saa yndigt,
for at fordærve mig i Dødens Net?
Mit Hierte slog dig tillidsfuldt imøde,
mit Sværd, mit sidste Værn, gav ieg til dig,
og du forraader mig?

Medea.

Forraadte ei!

Gav du dit Sværd til mig, tag her et andet,
forsvar med det dit Liv!

Hun har revet Sværdet fra een af de omstaaende, og rækker ham det.

Altes

river Sværdet fra hende.

Banvittige! —

Fra Alteret!

Fryrus.

Jeg bliver!

Altes.

Riv ham bort!

Fryrus

da nogle gaa løs paa ham.

Nu da, saa maa ieg dø? — maa dø! — Det skee!

Men Hævnen, Hævnen følge skal mit Fald.

Han river Banneret med det gyldne Skind op af Jorden, og træder dermed frem i Forgrunden.

Du ubekiendte Magt, som hid mig førte,
og gav mig huldriig dette Rædningspant,
og lovede, med det mig Seir og Hævn;
dig ieg paakalder og anraaber, hør mig!
Har Seiren ieg ved egen Skyld forbrudt,
da ieg gif i Forræderneettet, blindt,

paa Skiebnen stolende, ei paa min Arm:
 saa lad dog i det mindste Hævnens flaa,
 og hold af dine Ord den anden Halvdeel!

Aietes.

Hvi nøler du?

Sryrus.

Aietes!

Aietes.

Naa, hvad nu?

Sryrus.

Jeg er din Giest, og du forraader mig?

Aietes.

Min Giest? min Fiende!

Hvad søgte du her i mit Land?

Har ieg lovet dig Giesteret,

budet dig ind i min Borg?

Intet lovede ieg, du Daare!

fordærvet ved egen Skyld!

Sryrus.

Dermed udsmykker du din onde Daad?

O triumfeer end ei! Træd hid!

Aietes.

Hvad vil du?

Sryrus.

See dette Banner her, mit sidste Mon!

de andre Skatte har du rovet mig,

kun dette mangler end.

Aietes

griber derefter.

Mangler? Hvor længe?

Fryrus.

Tilbag! Betragt det! See, det er mit sidste,
Det er mig kiert, som Livet. — Vil du ha' det?
Du vil det?

Mietes.

Ja!

Fryrus.

Du vil?

Mietes.

Ja, giv mig det!

Fryrus.

Tag det, din Giestes Mon, du ædle Bert;
See ieg betroer dig det. Bevar mig det!

Med forhøiet Stemme

Er Du det ikke ubeskadiget
tilbag til mig selv ubeskadiget:
saa træffe dig Gudernes straffende Lyn,
som knitrer over den, der Troskab bryder.
Nu er ieg let! Nu Hævn! og Hævn! og Hævn!
Han har min Eiendom! Bevar den tro!

Mietes.

Tag det tilbag!

Fryrus.

Nei, ikke for din Krone!

Du har mit Gods, ieg har betroet dig det,
Bevar mig tro det anbetro'de Gods!

Mietes

vil paagøde ham Skindet.

Tag det tilbag!

Fryrus

undvigende ham.

Du har mit Guds, bevar det tro!

Hvis ei? da Hævn! Hævn! Hævn!

Nietes

forfølger ham over Skuepladsen og vil paanøde ham Banneret.

Tag det tilbage!

Fryrus.

Jeg taer det ei. Men du, bevar det tro!

op mod Gudens Villedsflotte

Seer du? han har det, ham har ieg betroet det!

Er han det ei tilbag, saa slaa dit Lyn ham!

Nietes.

Tag det tilbage!

Fryrus

ved Alteret.

Nei!

Nietes.

Tag det!

Fryrus.

Bevar det!

Nietes.

Tag det tilbage!

Fryrus.

Nei, nei!

Nietes.

Saa tag da det!

Han slæder ham Sværdet i Brystet.

Medea.

Holdt! Fader holdt!

Stryus

synker ned ved Alteret.

det er for seent!

Medea.

Fader!

Hvad gjorde du?

Stryus

op mod Billedstøtten.

Seer du det, seer du det?

Giestevennen dræber han, og har hans Gods!

Du som beskytter Giestens hellige Hoved,

o hævn mig! din Forbandelse ham slaa!

Lad ham ei have Ven, ei Barn, ei Broder!

Gift i hans Mad, og i hans Bæger Gift!

Hvad ham er kiereft, worde hans Fordærs! —

og dette Skind, som nu er i hans Haand,

see ham ved Staven og hans Barn i Graven! —

Han myrdede den Mand, som var hans Giest —

tilbageholder — det betro'de Gods —

Hævn! Hævn!

Dør. Lang Pause.

Medea.

Oh, Fader!

Aietes

farer sammen.

Hvad?

Medea.

Hvad har du gjort!

Nietes

vil paanode den Døde Skindet.

Tag det tilbag!

Medea.

Han ta'r det ei meer.

Nietes.

Død! —

Medea.

Fader! Hvad har du giort?

Din Giesteven slog du!

Bee dig! Bee os alle! — Ha! —

See, der stige, fra Underverdenens Taager,
tre Hoveder, blodige Høder,

Haarene Slinger,

Blikkene Flammer,

høiere! høiere! — op!

Skindmagre Arme, Fakler i Haand,

Fakler! — Dolke! —

Lyt! De aabne de visne Læber,

de brumme, de synges,

hæs er Sangen:

"Vi vaere Eden,

vi fuldbyrde Hævnene!"

De komme, de komme!

omflynge mig;

mig, dig, os alle!

Bee over dig!

Nietes.

Medea!

Medea.

Over dig, over os!

Bee! Bee!

hun flyer.

Mietes

strækker Armene efter hende.

Medea! Medea!

1875

Don't get into any more of these

things

Don't get

Don't get

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

Don't get into any more of these

things

